

Els Van Steenberghe

Theater: Hoe uit het grootste verdriet de grootste liefde ontstaat

29/09/2014 om 17:03 - Bron: Knack Focus

Laura Van Dolron zit vol (nieuw) leven én vol goede raad die ze in *Liefhebben* zonder schroom met haar publiek deelt.

The Play = Liefhebben

Gezelschap = Laura van Dolron

In een zin = *Liefhebben* is niet van Dolrons meest uitmuntende voorstelling maar wel haar meest authentieke en kwetsbare creatie, gemaakt op (en door) een keerpunt in haar leven waar ze het publiek op een haast ongemakkelijk genereuze manier deel van laat uitmaken, in de hoop dat haar geluk het publiek inspireert tot een gelukkiger bestaan, met meer liefhebben. Wat een cadeau.

Hoogtepunt = Haar hand ligt op haar buik terwijl ze vertelt over het grootste verdriet dat haar vorig jaar zo overmande en hoe ze een nacht lang afscheid nam van die geliefde.

Score = * * *

Quote = 'Iemand die alleen woont en op vakantie gaat en voor ze vertrekt een briefje met WELKOM TERUG op haar tafel legt...ook dat is liefde.'

Laura van Dolron staat op de kale scène alsof ze zelf amper kan geloven dat ze niet langer single en godbetert zelfs zwanger is. Ze heeft had geen speciaal kostuum aangetrokken maar staat in sobere, lekker zittende zwangerschapsbroek en dito T-shirt vooraan op het toneel, een grote kop hete thee in de ene hand, de andere hand wappert door de lucht of rust liefdevol op haar bolle buik.

Van Dolron annuleerde vorig jaar nog een ganse tournee en vertelt nu ongewoon openhartig waarom ze dat deed. Het maakt *Liefhebben* tot niets meer of minder dan een zeldzaam eerlijke vertelling over een mijlpaal in van Dolrons leven. Een mijlpaal die haar van vrijgevochten jong ding tot wijze moeder-in-spe maakt, een vrouw die ineens het leven glashelder ziet en die wijsheid zonder schroom wil delen met haar publiek. Ze wil het zowat uitschreeuwen dat ze eindelijk inziet dat elk mens het waard is graag gezien te worden. In de eerste plaats door zichzelf, de anderen volgen dan wel.

De enige lijn die in haar vertelling zit, is haar eigen levensverhaal én het feit dat ze alle kleine en grote vormen van koestering van zichzelf of van/door anderen als definitie van 'liefde of liefhebben' beschouwt. De speelvloer waarop ze die liefdevolle boodschap brengt, is kaal op de enorme mobile na. Aan die mobile hangen boeken, fietslichtjes, kruippakjes, cassettebandjes, ... Allemaal voorwerpen die op de een of andere manier de oorzaak of het gevolg zijn van een daad van liefde.

Bij aanvang lijkt van Dolron een beetje te twifelen of het vertellen van dat persoonlijke, van liefde doordrongen verhaal nu eigenlijk wel theater (of in haar geval 'stand up-filosofie') is? Die onzekerheid vertaalt zich in een erg monotoon vertelritme en een weinig inspirerend over en weer lopen op de scène terwijl ze de ene na de andere definitie van en anekdote over de liefde verklapt. Naarmate de emoties hoger oplopen, komt er ook meer vuur in haar spreekritme en dan ontpopt *Liefhebben* zich tot een voorstelling die als een intieme, bij momenten erg pakkende babbel met een vriend(in) aanvoelt. Terwijl je luistert naar haar zorgen, twijfels en verlangen naar geluk overdenk je jouw eigen zorgen, twijfels en verlangen naar geluk. De kale scène wordt dan ineens het canvas waarop je je eigen levensverhaal kan schilderen.

Liefhebben is niet van Dolrons meest uitmuntende voorstelling maar wel haar meest authentieke en kwetsbare creatie, gemaakt op (en door) een keerpunt in haar leven waar ze het publiek op een haast ongemakkelijk genereuze manier deel van laat uitmaken in de hoop dat haar geluk het publiek inspireert tot een gelukkiger bestaan, met meer liefhebben. Wat een cadeau.

Smaakmaker

Els Van Steenberghe

Meer info: www.lauravandolron.nl